

Arrest

nr. 110 795 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat F. JACOBS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, V.L., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Simon (gemeente Kaçinar in Mirditë district), de Albanese nationaliteit te bezitten en Albanees van origine te zijn.

Op 2 september 2010 diende u uw eerste asielaanvraag in België in.

Uw asielaanvraag klonk als volgt:

"U bent een Albanees staatsburger afkomstig uit het dorp Simon in de gemeente Kacinar (district Mirdite), Albanië.

Anno 1997, toen de wapendepots geplunderd werden en er chaos heerste in Albanië, kreeg ook u een Kalasjnikov en andere wapens in handen. In die periode liet u zich opmerken door baldadig en bijwijlen ook misdadig gedrag. U luisterde naar niemand en had de reputatie een gangster te zijn.

Eind 1996 of begin 1997 had u samen met een vriend in Griekenland P.T. bijna dood geslagen. Zijn broer, G.T., was destijds officier bij de politie in Simon (Kacinar). Hij wilde wraak nemen voor wat u zijn broer had aangedaan. Hij slaagde er echter niet in iets tastbaars tegen u en uw clan aan te richten, tot op 5 november 1997, toen u plots werd gearresteerd. G.T. was naar zijn vriend A.N., procureur, gegaan met het voorstel u te arresteren. U werd aangehouden n.a.v. een zogezegde overval op 2 juni 1997 waarbij één dode en twee gewonden waren gevallen.

Na uw arrestatie werd u gedurende 72 uur zwaar gefolterd op het politiecommissariaat. Uit schrik om er het leven bij in te schieten, bekende u uiteindelijk de feiten, hoewel u er niets mee te maken had. De persoon die vermoord werd, heette B.M.. Eén van de gewonden heette S.F..

Nadat u onder zware dwang de feiten bekend had, toonde de procureur uw verklaring met daarin uw bekentenis aan N.M., de broer van het dodelijke slachtoffer.

Kort daarna trok uw oom zaliger, een broer van uw vader die uit de familie was verstoten wegens zijn alcoholverslaving en het herhaaldelijk oplichten van familieleden, naar de families van de slachtoffers. Hij verklaarde aan hen dat u wel degelijk de dader was. In ruil vroeg hij een besa (opheffing van de dreiging met wraak) voor zichzelf en zijn kinderen.

U vernam later dat de familie van S.F. uit opluchting dat de dader gevonden was 300.000 lek aan uw oom betaald had. U zag in de demarche van uw oom ook een persoonlijke wraakactie tegenover uw vader, aangezien het deze laatste was die uw oom uit de familie had verstoten.

Het gevolg was wel dat de families van de slachtoffers gebrand waren om bloedwraak te nemen op u. De familie M. maakte deze boodschap over via oudere wijze mannen die naar uw huis werden gestuurd.

U zat ongeveer een jaar in voorlopige hechtenis in Mirdite.

Dan, nadat u werd veroordeeld tot een effectieve celstraf van 22 jaar, werd u overgebracht naar de zwaarbewaakte gevangenis van Burrel. U ging in beroep tegen het vonnis.

Het Hof van Beroep velde eenzelfde vonnis. U ging in cassatie.

Het Hooggerechtshof bepaalde uw uiteindelijke strafmaat op 15 jaar. Toen u in de gevangenis van Burrel zat, poogden onbekenden uw enige broer te vermoorden.

Ook al waren de daders onbekend, u vermoedde dat de familie M. hierin de hand had. Uw vader richtte in uw naam een verzoek aan S.B. om gerechtigheid te laten geschieden.

In 1999 of 2000, tijdens uw verblijf in de gevangenis, verhuisden uw ouders naar het dorp Fshat i Ri in de gemeente Bushat (district Shkoder).

Na zes en een half jaar werd u overgeplaatst naar de strafinrichting van Shenkoll nabij Lezhe.

U deed nog een poging om uw zaak te laten heropenen maar al uw inspanningen bleken vergeefse moeite.

In de gevangenis leerde u (via een advertentierubriek in de krant) uw huidige echtgenote, A.L. (O.V. 6.679.690), kennen.

Op 19 januari 2010 werd u voorwaardelijk vrijgelaten. Nadien woonde u voor korte tijd bij uw ouders in Fshat i Ri.

Uw vader ondernam tijdens uw verblijf in de gevangenis nog twee of drie vergeefse verzoeningspogingen.

Aangezien u voor uw leven vreesde verbleef u nooit lang op hetzelfde adres. U verbleef afwisselend bij uw ooms en tantes en in de noordelijke bergen. Uw vijanden, die u wilden treffen in het kader van de bloedwraak, hadden begrepen dat u was vrijgelaten uit de gevangenis en provoceeden u en uw familie in de buurt van uw ouderlijke woning.

Om deze reden verhuisden u en uw ouders terug naar Lezhe. Daar woonde u voor het eerst samen met uw echtgenote. U woonde gedurende drie of vier maanden in Lezhe, tot aan uw vertrek uit Albanië.

Een nicht van B.M. die als dienstster in een bar werkte, probeerde uw adres te achterhalen. Op een dag was u op weg naar het huis van uw oom. Een onbekend persoon riep u toe dat u de doden van uw familie zou vervoegen. Een weinig later weerklonken er enkele schoten. U kon tijdig dekking zoeken.

Op 23 augustus 2010 belde de zoon van uw zus u op. Op de bouwwerf waar hij werkte, had hij opgevangen dat enkele mannen een moordpoging op u beraamden.

Nog diezelfde dag verliet u Albanië.

Op 2 september 2010 kwam u in België aan en diende u hier een asielaanvraag in.

In geval van een eventuele terugkeer naar Albanië garandeert u dat er binnen de 24 uur volgens de traditie van de Kanun i Lekë Dukagjinit drie moorden zullen worden gepleegd.

U zal het eerste slachtoffer zijn. Vervolgens zal uw broer zich verplicht zien om ter genoegdoening twee personen van de familie van de dader te vermoorden.

Ongeveer anderhalve maand na uw aankomst in België vertrok u naar Zweden omdat er in België geen opvangplaats beschikbaar was en omdat u in de metro in Brussel was aangesproken door een Albanese man. Hij liet u verstaan dat uw belagers u waar ook ter wereld zouden kunnen vinden.

U vroeg asiel aan in Zweden, maar werd terug naar België doorverwezen. Na twee of drie maanden in Zweden keerde u terug naar België.

Medio maart 2011 keerde u vanuit België terug naar Albanië om uw wettelijk huwelijk te voltrekken en om uw zieke vader bij te staan. U had een besa gekregen voor vijf of zes dagen om te kunnen huwen. U verbleef twee nachten bij uw ouders en trok daarna de bergen in waar u bij familie en vrienden verbleef. Op 27 juni 2011 nam u het vliegtuig naar Brussel; doch u werd op dezelfde dag teruggestuurd naar Albanië.

Op 6 juli 2011 nam u in Durrës de boot naar Italië en reisde u over land verder naar België.

Uw echtgenote diende op 21 augustus 2011 een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 29 juni 2010.

Verder legde u ter ondersteuning van uw asielaanvraag nog uw vrijlatingsakte, uitgereikt te Lezhe d.d. 19 januari 2010, en kopies van de volgende documenten neer: een krantenartikel uit Rilindja Demokratike waarin u getuigt over uw foltering door de politie en uw onschuldige opsluiting; twee attesten van de arrondissementsrechtbank van Mirdite d.d. 6 januari 1999 en d.d. 16 december 2002 waarin uw veroordeling bevestigd wordt maar waarbij uw rol als uitvoerder niet werd bepaald; een besluit van de arrondissementsrechtbank van Mirdite d.d. 20 maart 2006 dat uw aanvraag tot strafvermindering op basis van een amnestieregeling voor verboden wapenbezit onontvankelijk verklaart aangezien u niet veroordeeld bent voor verboden wapenbezit; een verzoek van het Hoofdministerie aan het Ministerie van Justitie d.d. 9 juli 2007 om uw zaak op te volgen en u van de conclusie in te lichten; een vraag van het Ministerie van Justitie d.d. 6 augustus 2007 aan de staatspolitie van Tirana om uw zaak te behandelen; een antwoord van het kabinet van de procureur-generaal van Tirana d.d. 16 december 2008 waarin wordt gesteld dat uw strafrechtelijke veroordeling haar definitieve vorm gekregen heeft.”

In april 2012 werd inzake uw asielaanvraag en deze van uw echtgenote A.L. (O.V. 6.679.690) een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende hiertegen geen beroep in.

Op 3 september 2012 diende u samen met uw echtgenote een tweede asielaanvraag in.

Deze werd echter in eerste instantie onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Uiteindelijk werd jullie tweede asielaanvraag in maart 2013 alsnog in overweging genomen op basis van een aantal nieuwe documenten die u neerlegt ter ondersteuning van jullie asielrelaas.

Hoewel u uw asielrelaas bij uw tweede asielaanvraag nog steeds baseert op de problemen die u zou kennen omwille van een bloedwraak met de families M. en F., haalt u toch een aantal nieuwe elementen aan.

Zo meent u uit schrik voor informatie-uitwisseling tussen de Belgische en de Albanese autoriteiten niet de volledige waarheid te hebben verteld tijdens uw eerste asielaanvraag.

Uit uw nieuwe verklaringen blijkt dat u in 1994 of 1995 in Griekenland problemen zou hebben gekend met een persoon genaamd G.P.. Hij zou u hebben bestolen en beledigd en u zou G.P. omwille hiervan hebben willen vermoorden. U zou lang naar hem hebben gezocht, maar hem niet meteen hebben gevonden. Uiteindelijk zou iemand u op 2 juni 1997 informatie hebben gegeven waaruit bleek dat G.P. zich op die dag in een bepaalde minibus zou bevinden in Mirditë. U zou deze bus hebben laten stoppen en iedereen hebben laten uitstappen, maar G.P. niet hebben gevonden. Twee – voor u onbekende – personen die zich ook op deze minibus bevonden, B.M. en C.F., zouden u hebben uitgescholden. U zou gestresseerd zijn geraakt en zou uiteindelijk M. hebben doodgeschoten en F. hebben verwond met uw vuurwapen.

Sinds dit incident zou u op verschillende plaatsen, waaronder Griekenland, ondergedoken hebben geleefd. Uiteindelijk zou u op 5 november 1997 alsnog zijn gearresteerd.

U zou de moord echter nooit hebben bekend bij de Albanese autoriteiten. Omdat de autoriteiten echter duidelijke bewijzen hadden dat u verantwoordelijk was voor de feiten, zou u alsnog zijn veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 15 jaar.

Sinds dit incident zou u verwickeld zijn in een bloedwraak met de families M. en F., zoals blijkt uit uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag.

U legde de volgende originele documenten neer ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag: uw paspoort d.d. 29/06/2010, het paspoort van uw vrouw d.d. 1/04/2011, uw huwelijksakte d.d. 17/08/2012, een attest van de burgemeester van Kaçinar d.d. 28/09/2011 i.v.m. met uw problemen, een attest van een dorpsvoorzitter van Simon i.v.m. uw problemen en een attest van de verzoeningscommissie 'Misioni Pajtimeve Mbarëkombëtare' d.d. 15/11/2012 i.v.m. uw problemen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat uw geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd nu blijkt dat uw verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag uitermate bedrieglijk waren.

Zo had u tijdens uw eerste aanvraag niets gezegd over uw problemen met G.P. en had u het er enkel over problemen die u in Griekenland had met P.T. en zijn broer G.T. die u als politie officier onterecht zou hebben laten opdraaien voor de moord op M. (gehoorverslag CGVS d.d. 8/02/2012 en gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2012).

Uit uw meest recente verklaringen blijkt echter dat uw problemen met de broers T. wel bestonden, maar helemaal niet zo ernstig waren dat ze tot een bloedwraak hadden geleid en dat u dus dit hele verhaal rond uw bloedwraak had verzonnen (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 4).

Ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoren niets met de moord op M. of verwonding van F. te maken te hebben, terwijl u bij uw 2de asielaanvraag toegeeft de feiten toch te hebben gepleegd (gehoorverslag CGVS d.d. 8/02/2012, gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2012 en gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 4).

Dat u dergelijke leugenachtige verklaringen aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag, hoewel u toen zwoer de volledige waarheid te vertellen (gehoorverslag CGVS d.d. 8/02/2012, p. 2), doet dan ook onherstelbare afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid die kan worden gehecht aan verklaringen die door u worden afgelegd.

Uw verklaring hiervoor dat u niets wist over het asielbeleid in Europa en dat u zich had laten leiden door wat anderen u hadden aangeraden te zeggen (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 4), is niet afdoende mede gezien het feit dat de confidentialiteit van uw verklaringen en het belang van de waarheid werden benadrukt in de aanvang van uw gehoren.

Wat er ook van zij, u beweert dat – hoewel de feiten voorafgaand aan de bloedwraak zich anders zouden hebben voorgedaan – de bloedwraak an sich zoals u die voorstelde tijdens uw eerste asielaanvraag blijft bestaan en u baseert bijgevolg ook uw tweede asielaanvraag op deze bloedwraak (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 4 en 6).

In dit licht dient eerst en vooral te worden bemerkt dat de bloedwraak waarin u zou zijn verwickeld en de problemen die u omwille hiervan zou kennen, reeds ongeloofwaardig werden verklaard zoals blijkt uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die u ontving na uw eerste asielaanvraag.

Deze bevinding doet dan ook ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering nog steeds omwille van deze problemen een oprechte, gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie te kennen.

Mocht er alsnog geloof kunnen worden gehecht aan de nieuwe elementen die u aanhaalt in verband met uw problemen, quod non, dient alsnog te worden bemerkt dat ook deze nieuwe elementen veelal weinig overtuigend en soms opnieuw tegenstrijdig zijn.

Zo blijkt uit het gehoor volgend op uw tweede asielaanvraag dat er plots geen sprake meer is van een derde familie waarmee u in bloedwraak zou zijn, hoewel u dit tijdens uw eerste asielaanvraag wel beweerde (gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2012, p. 4 en gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 6).

Uw verklaring hiervoor dat u erg bang bent voor deze persoon – die bij het incident ook gewond raakte – maar dat jullie niet in een bloedwraak met hem verkeren (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 6-7), is dat ook helemaal niet afdoende.

Bovendien is het opvallend dat u tijdens uw eerste asielaanvraag de naam van deze persoon niet bleek te kennen, maar tijdens uw tweede asielaanvraag wel plots de naam van deze persoon, nl. G.G., blijkt te kennen (gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2012, p. 4 en gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 6).

Dit staat immers in schril contrast met uw meest recente verklaring al sinds uw proces in Albanië erg bang te zijn voor deze persoon en te vrezen voor een eventuele bloedwraak met hem (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 6-7).

Verder legt u een aantal documenten neer als nieuwe elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Zo legt u een attest neer van de verzoeningsorganisatie 'Misioni Pajtimeve Mbarëkombëtare' waarin uw problemen n.a.v. de bloedwraak worden beschreven. In dit licht dient vooreerst te worden bemerkt dat het erg bevreemdend is dat u tijdens uw eerste twee gehoren op het CGVS aansluitend op uw eerste asielaanvraag op geen enkel moment deze organisatie ter sprake hebt gebracht (gehoorverslag CGVS d.d. 8/02/2012 en gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2012).

Dat u dit niet hebt gedaan, is opvallend gezien uw recente verklaring dat deze organisatie nog voor uw vrijlating enkele keren had bemiddeld (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 9).

Hiermee geconfronteerd, meent u dat u de naam van deze organisatie niet had vermeld, omdat u op dat moment nog geen bewijzen had om aan te tonen dat 'Misioni Pajtimeve Mbarëkombëtare' wel degelijk voor uw familie had bemiddeld (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 9).

Dat u dit omwille van deze reden niet zou hebben gedaan is maar weinig geloofwaardig en staat bovendien haaks op uw bewering dat u niet wist hoe het Europese asielbeleid werkte en dat u dus bewijzen nodig had om uw aanvraag te staven (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 4).

Bovendien kan in dit licht de vraag worden gesteld waarom u er – gezien bovenstaande – dan niet voor had gezorgd dat u bij uw eerste asielaanvraag wel een attest van deze organisatie kon voorleggen. Uw verklaring hiervoor dat de zoon van uw zus – die alle documenten voor u regelde – toen nog een kind was en dit attest dus niet voor u kon bemachtigen (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 9), is helemaal niet aannemelijk. Er kan immers worden aangenomen dat er ook andere mensen waren die voor u dit attest hadden kunnen verkrijgen.

Deze verklaring is daarnaast ook tegenstrijdig met uw verklaring afgelegd bij uw eerste asielaanvraag, nl. dat de zoon van uw zus u toen alle documenten zou bezorgen die u nodig had (gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2012 p. 2).

Verder blijkt u helemaal niet goed op de hoogte te zijn van de omstandigheden van de vermeende verzoeningspogingen die deze organisatie ondernam.

Zo weet u niet sinds wanneer de organisatie bemiddelde en blijkt u er niet zeker van te zijn tot wanneer er verzoeningspogingen werden ondernomen. Ook over wie van deze organisatie voor uw familie als bemiddelaar optrad, kunt u geen uitsluitsel geven (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 10).

Uw verklaring voor deze hiaten in uw verklaringen dat u lange tijd in een streng beveiligde gevangenis doorbracht en dat dit voor u niets uitmaakte, omdat u vanuit de gevangenis toch niets kon ondernemen (gehoorverslag CGVS, p. 10), is dan ook helemaal niet afdoende. Bovendien getuigt dit enkel van een opvallende desinteresse in uw eigen problemen.

Ook wat betreft het attest dat werd opgesteld door de burgemeester van Kaçinar kunnen enkele kanttekeningen worden gemaakt.

Zo is het opmerkelijk dat dit document dateert van 28 september 2011, wat impliceert dat u al tijdens uw eerste twee gehoren op het CGVS in februari en maart 2012 van dit document in het bezit geweest zou moeten zijn.

U beweert in dit licht aanvankelijk dat u dit document bij uw eerste asielaanvraag al thuis had en ervan overtuigd was dat u het wel al had afgegeven.

Even later beweert u dan weer dat de datum op het document niet noodzakelijk betekent dat u het document toen al in uw bezit had (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 8).

De onduidelijkheid omtrent de datum waarop dit document werd afgeleverd en het feit dat u dit document niet neerlegde tijdens uw eerste asielaanvraag, hoewel u voldoende tijd had gehad om het in uw bezit te krijgen, doen dan ook ernstig vragen rijzen bij de betrouwbaarheid ervan.

Ten slotte dient in verband met dit document, alsook in verband met het document van de dorpsvoorzitter en van de verzoeningscommissie te worden bemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing.

Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om en de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat aan de door u beweerde bloedwraak met de families Mehilli en Froku geen geloof kan worden gehecht.

Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Albanië.

De overige documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen, aangezien zij geen elementen betreffen die in vraag werden gesteld.

Inzake de asielaanvraag van uw echtgenote werd dezelfde beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, A.L., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Lac (gemeente Kruje), de Albanese nationaliteit te bezitten en Albanees van origine te zijn.

Op 22 augustus 2011 diende u uw eerste asielaanvraag in België in.

Uw asielaanvraag klonk als volgt:

“U bent een Albanees staatsburger afkomstig uit Lac (gemeente Kruje), Albanië. U leerde uw huidige echtgenoot, V.L. (O.V. 6.679.690), ongeveer twee en een half jaar geleden kennen in de gevangenis in Shenkoll, waar hij opgesloten zat voor moord. Op 19 januari 2010 werd hij voorwaardelijk vrijgelaten uit de gevangenis. In juni 2010 verliet u het ouderlijke huis en vluchtte u naar het ouderlijke huis van uw echtgenoot in Bushat. Uw vader was immers gekant tegen uw huwelijk. Na zijn vrijlating werd uw echtgenoot overal gevolgd. Twee of drie keer werd er in het kader van een bloedwraak een poging ondernomen om hem te vermoorden. Op 23 augustus 2010 verliet hij Albanië en reisde naar België, waar hij op 2 september 2010 asiel aanvroeg. In maart 2011 keerde hij naar Albanië terug om wettelijk met u te huwen en om zijn zieke vader bij te staan. Op 27 juni 2011 nam u samen met uw echtgenoot het vliegtuig naar Brussel; doch u werd op dezelfde dag teruggestuurd naar Albanië. Op 6 juli 2011 nam u in Durrës de boot naar Italië en reisde u over land verder naar België. U diende op 21 augustus 2011 een asielaanvraag in. U vreest de vijanden van uw echtgenoot en vreest voor de toekomst van uw ongeboren kind. U bent in het bezit van uw paspoort en uw identiteitskaart, beide uitgereikt op 1 april 2011.”

In april 2012 werd inzake uw asielaanvraag en deze van uw echtgenoot V.L. (O.V. 6.679.690) een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende hiertegen geen beroep in.

Op 3 september 2012 diende u samen met uw echtgenoot een tweede asielaanvraag in. Deze werd echter in eerste instantie onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Uiteindelijk wordt jullie tweede asielaanvraag in maart 2013 alsnog in overweging genomen op basis van een aantal nieuwe documenten die u neerlegt ter ondersteuning van jullie asielaanvraag.

Uw echtgenoot zou nog steeds gezocht worden in Albanië omwille van een bloedwraak waarin hij verwickeld zou zijn. Er zouden reeds verzoeningspogingen zijn ondernomen, maar die zouden niet aanvaard zijn.

U en uw man legden de volgende originele documenten neer ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag: uw paspoort d.d. 1/04/2011, het paspoort van uw man d.d. 29/06/2010, uw huwelijksakte d.d. 17/08/2012, een attest van de burgemeester van Kaçinar d.d. 28/09/2011, een attest van een dorpsvoorzitter van Simon en een attest van de verzoeningscommissie ‘Misioni Pajtimeve Mbarëkombëtare’ d.d. 15/11/2012.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw echtgenoot werden aangebracht.

Aangezien inzake zijn asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat uw geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd nu blijkt dat uw verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag uitermate bedrieglijk waren.

Zo had u tijdens uw eerste aanvraag niets gezegd over uw problemen met G.P. en had u het er enkel over problemen die u in Griekenland had met P.T. en zijn broer G.T. die u als politie officier onterecht zou hebben laten opdraaien voor de moord op M. (gehoorverslag CGVS d.d. 8/02/2012 en gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2012). Uit uw meest recente verklaringen blijkt echter dat uw problemen met de broers T. wel bestonden, maar helemaal niet zo ernstig waren dat ze tot een bloedwraak hadden geleid en dat u dus dit hele verhaal rond uw bloedwraak had verzonnen (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 4). Ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoren niets met de moord op M. of verwonding van F. te maken te hebben, terwijl u bij uw 2de

asielaanvraag toegeeft de feiten toch te hebben gepleegd (gehoorverslag CGVS d.d. 8/02/2012, gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2012 en gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 4).

Dat u dergelijke leugenachtige verklaringen aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag, hoewel u toen zwoer de volledige waarheid te vertellen (gehoorverslag CGVS d.d. 8/02/2012, p. 2), doet dan ook onherstelbare afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid die kan worden gehecht aan verklaringen die door u worden afgelegd. Uw verklaring hiervoor dat u niets wist over het asielbeleid in Europa en dat u zich had laten leiden door wat anderen u hadden aangeraden te zeggen (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 4), is niet afdoende mede gezien het feit dat de confidentialiteit van uw verklaringen en het belang van de waarheid werden benadrukt in de aanvang van uw gehoren.

Wat er ook van zij, u beweert dat – hoewel de feiten voorafgaand aan de bloedwraak zich anders zouden hebben voorgedaan – de bloedwraak an sich zoals u die voorstelde tijdens uw eerste asielaanvraag blijft bestaan en u baseert bijgevolg ook uw tweede asielaanvraag op deze bloedwraak (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 4 en 6).

In dit licht dient eerst en vooral te worden bemerkt dat de bloedwraak waarin u zou zijn verwickeld en de problemen die u omwille hiervan zou kennen reeds ongeloofwaardig werden verklaard zoals blijkt uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die u ontving na uw eerste asielaanvraag. Deze bevinding doet dan ook ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering nog steeds omwille van deze problemen een oprechte, gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingenconventie te kennen.

Mocht er alsnog geloof kunnen worden gehecht aan de nieuwe elementen die u aanhaalt in verband met uw problemen, quod non, dient alsnog te worden bemerkt dat ook deze nieuwe elementen veelal weinig overtuigend en soms opnieuw tegenstrijdig zijn.

Zo blijkt uit het gehoor volgend op uw tweede asielaanvraag dat er plots geen sprake meer is van een derde familie waarmee u in bloedwraak zou zijn, hoewel u dit tijdens uw eerste asielaanvraag wel beweerde (gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2012, p. 4 en gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 6). Uw verklaring hiervoor dat u erg bang bent voor deze persoon – die bij het incident ook gewond raakte – maar dat jullie niet in een bloedwraak met hem verkeren (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 6-7), is dat ook helemaal niet afdoende. Bovendien is het opvallend dat u tijdens uw eerste asielaanvraag de naam van deze persoon niet bleek te kennen, maar tijdens uw tweede asielaanvraag wel plots de naam van deze persoon, nl. G.G., blijkt te kennen (gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2012, p. 4 en gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 6). Dit staat immers in schril contrast met uw meest recente verklaring al sinds uw proces in Albanië erg bang te zijn voor deze persoon en te vrezen voor een eventuele bloedwraak met hem (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 6-7).

Verder legt u een aantal documenten neer als nieuwe elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Zo legt u een attest neer van de verzoeningsorganisatie 'Misioni Pajtimeve Mbarëkombëtare' waarin uw problemen n.a.v. de bloedwraak worden beschreven. In dit licht dient vooreerst te worden bemerkt dat het erg bevreemdend is dat u tijdens uw eerste twee gehoren op het CGVS aansluitend op uw eerste asielaanvraag op geen enkel moment deze organisatie ter sprake hebt gebracht (gehoorverslag CGVS d.d. 8/02/2012 en gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2012). Dat u dit niet hebt gedaan, is opvallend gezien uw recente verklaring dat deze organisatie nog voor uw vrijlating enkele keren had bemiddeld (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 9). Hiermee geconfronteerd, meent u dat u de naam van deze organisatie niet had vermeld, omdat u op dat moment nog geen bewijzen had om aan te tonen dat 'Misioni Pajtimeve Mbarëkombëtare' wel degelijk voor uw familie had bemiddeld (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 9). Dat u dit omwille van deze reden niet zou hebben gedaan is maar weinig geloofwaardig en staat bovendien haaks op uw bewering dat u niet wist hoe het Europese asielbeleid werkte en dat u dus bewijzen nodig had om uw aanvraag te staven (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 4).

Bovendien kan in dit licht de vraag worden gesteld waarom u er – gezien bovenstaande – dan niet voor had gezorgd dat u bij uw eerste asielaanvraag wel een attest van deze organisatie kon voorleggen. Uw verklaring hiervoor dat de zoon van uw zus – die alle documenten voor u regelde – toen nog een kind was en dit attest dus niet voor u kon bemachtigen (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 9), is helemaal niet aannemelijk. Er kan immers worden aangenomen dat er ook andere mensen waren die voor u dit attest hadden kunnen verkrijgen. Deze verklaring is daarnaast ook tegenstrijdig met uw verklaring afgelegd bij uw eerste asielaanvraag, nl. dat de zoon van uw zus u toen alle documenten zou bezorgen die u nodig had (gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2012 p. 2).

Verder blijkt u helemaal niet goed op de hoogte te zijn van de omstandigheden van de vermeende verzoeningspogingen die deze organisatie ondernam. Zo weet u niet sinds wanneer de organisatie bemiddelde en blijkt u er niet zeker van te zijn tot wanneer er verzoeningspogingen werden ondernomen. Ook over wie van deze organisatie voor uw familie als bemiddelaar optrad, kunt u

geen uitsluitel geven (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 10). Uw verklaring voor deze hiaten in uw verklaringen dat u lange tijd in een streng beveiligde gevangenis doorbracht en dat dit voor u niets uitmaakte, omdat u vanuit de gevangenis toch niets kon ondernemen (gehoorverslag CGVS, p. 10), is dan ook helemaal niet afdoende. Bovendien getuigt dit enkel van een opvallende desinteresse in uw eigen problemen.

Ook wat betreft het attest dat werd opgesteld door de burgemeester van Kaçinar kunnen enkele kanttekeningen worden gemaakt. Zo is het opmerkelijk dat dit document dateert van 28 september 2011, wat impliceert dat u al tijdens uw eerste twee gehoren op het CGVS in februari en maart 2012 van dit document in het bezit geweest zou moeten zijn. U beweert in dit licht aanvankelijk dat u dit document bij uw eerste asielaanvraag al thuis had en ervan overtuigd was dat u het wel al had afgegeven. Even later beweert u dan weer dat de datum op het document niet noodzakelijk betekent dat u het document toen al in uw bezit had (gehoorverslag CGVS d.d. 11/04/2013, p. 8). De onduidelijkheid omtrent de datum waarop dit document werd afgeleverd en het feit dat u dit document niet neerlegde tijdens uw eerste asielaanvraag, hoewel u voldoende tijd had gehad om het in uw bezit te krijgen, doen dan ook ernstig vragen rijzen bij de betrouwbaarheid ervan.

Ten slotte dient in verband met dit document, alsook in verband met het document van de dorpsvoorzitter en van de verzoeningscommissie te worden bemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om en de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat aan de door u beweerde bloedwraak met de families M. en F. geen geloof kan worden gehecht. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Albanië.

De overige documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen, aangezien zij geen elementen betreffen die in vraag werden gesteld.

Inzake de asielaanvraag van uw echtgenote werd dezelfde beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.”

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 24 mei 2013 aan dat verzoeker bij zijn aankomst in België (zie p. 6) “bijna 14 jaar in de gevangenis gezeten had in Albanië, waarvan een groot deel in speciale hoog beveiligde afdeling” en dat men hier “niet ongedeedd” uitkomt.

Verzoekers leggen uit dat hij na veertien jaar isolement, (zie p. 7) “geen enkel vertrouwen meer” had en dat men van hem moeilijk kan verwachten “dat hij meteen opnieuw vertrouwen zou stellen in onbekenden, zelfs al zijn die onbekenden agenten van de asielinstanties”.

Ze benadrukken dat verzoeker uiteindelijk wel de waarheid heeft (zie p. 7) “kunnen en willen zeggen ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag”. Volgens verzoekers is verzoeker het volledige verhaal blijven ontkennen, omdat aangevoerd werd dat de reden voor de moord een diefstal was, hetgeen niet met de werkelijkheid strookt.

Verzoekers voeren een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze herhalen dat men van verzoeker moeilijk kan verwachten (zie p. 9) *“dat hij meteen opnieuw vertrouwen zou stellen in onbekenden, zelfs al zijn die onbekenden agenten van de asielinstanties”* en dat het benadrukken van de betrouwbaarheid van de asielprocedure voor hem slechts *“een blote bewering”* blijft, *“voornamelijk ook wanneer vastgesteld wordt dat verzoekende partij bij haar eerste asielaanvraag niet bijgestaan was door een advocaat en dat de enige inlichtingen die verzoekende partij werden meegegeven, van andere asielzoekers uitgingen...”*.

Ze herhalen ook dat verzoeker uiteindelijk wel de waarheid heeft (zie p. 10) *“kunnen en willen zeggen ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag”*. Volgens verzoekers is verzoeker het volledige verhaal blijven ontkennen, omdat aangevoerd werd dat de reden voor de moord een diefstal was, hetgeen niet met de werkelijkheid strookt.

Volgens verzoekers moet er rekening worden gehouden (zie p. 10) *“met de psychische toestand van de verzoekende partij, op het ogenblik van de eerste asielaanvraag”*, waardoor zo niet meteen kan gesteld worden dat de oorspronkelijke leugen onherstelbaar afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van het relaas.

Ze stellen dat ze de indruk hadden (zie p. 10) *“dat van het ogenblik dat zij de waarheid verteld had haar zaak reeds beslecht was en dat het verdere gehoor enkel en alleen maar voor doel had een motivatie op te bouwen”*, zonder dat hen op enig ogenblik het voordeel van de twijfel werd verleend en zonder dat hun vrees aan bod kwam.

Verzoekers leggen uit dat verzoeker een incident had met T., (zie p. 11) *“dat echter niet tot een bloedwraak geraakte”*, alsook een *“heel serieus incident”* met G.P., waarna hij G.P. wilde vermoorden, maar M. doodschoot en F. verwondde. Ze stellen dat ze aanvankelijk vreesden dat ook bloedwraak ging ontstaan omwille van het feit dat G.G. gewond geraakte bij dit incident, maar ze menen thans *“dat die persoon geen verdere incidenten wenst”*.

Volgens verzoekers werd geen rekening gehouden met hun (zie p. 11) *“speciale profiel”*, noch met de Albanese traditie van de bloedwraak en de *“Kanun du lek Dukagjin”*; ze leggen uit dat ze duidelijk tijd nodig hadden om zich tegen de Kanun te keren *“(zie p. 12) en om tot redelijkheid en oprechtheid te komen”*.

Ze citeren artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en stellen dat de bestreden beslissing (zie p. 12) *“eigenlijk enkel gebaseerd (is) op tegenstrijdigheden of omissies tussen de opeenvolgende verklaringen bij het CGVS en onduidelijkheden”*, maar dat de commissaris-generaal heeft nagelaten *“het resultaat hiervan te confronteren met de context van Albanië en het persoonlijk profiel van verzoekende partij”*.

Volgens verzoekers bewijzen de neergelegde documenten (zie p. 14) *“degelijk het bestaan van de beweerde bloedwraak, de pogingen tot verzoening en de actualiteit van de bloedwraak”* en betwist de commissaris-generaal de authenticiteit ervan niet; ze verwijzen dienaangaande naar een arrest van de Raad van 31 januari 2008.

Ze wijzen erop dat het de commissaris-generaal (zie p. 14) *“vrijstond de auteurs van de documenten aan te spreken en hen alle nuttige vragen te stellen die hij meende te moeten stellen”*, maar dat de commissaris-generaal *“niet is overgegaan tot verder onderzoek van de documenten”*.

Verzoekers hekelen tevens (zie p. 14) *“dat de beslissing verder ook geen enkele informatie vermeldt ivm de vendetta in Albanië”*. Ze zijn van mening *“dat de praktijk van de vendetta ernstig blijft in Albanië en dat de autoriteiten geen effectieve bescherming kunnen bieden”*; ze citeren hiervoor uit *“The Kanun in present-day Albania, Kosovo, and Montenegro”* van 2004.

Ze leggen ten slotte nog uit dat het leven van verzoeker gedurende bijna veertien jaar stilstond, dat de contacten met de buitenwereld toen uiterst beperkt waren en dat hij vanuit de gevangenis (zie p. 15) *“geen mogelijkheid (heeft) gehad om de pogingen tot verzoening die gevoerd werden op te volgen”*.

Volgens verzoekers doet het gebrek aan kennis omtrent details van verzoeker echter geen afbreuk aan het feit dat de verzoening geweigerd werd door de familie die de bloedwraak verklaard had.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te toekennen. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissing nietig te verklaren.

2.1.1. Stukken

Ter terechtzitting leggen verzoekers een attest van 31 mei 2013 neer van een verzoeningscommissie, met vertaling.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, A.L., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoeker, V.L., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielaanvraag van verzoekers.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde tijdens zijn eerste asielaanvraag.

Zo had hij tijdens zijn eerste aanvraag niets gezegd over zijn problemen met G.P. en had hij het enkel over problemen die hij in Griekenland had met P.T. en zijn broer G.T. die hem als politieofficier onterecht zou hebben laten opdraaien voor de moord op M. (zie het verhoorverslag van 8 februari 2012; het verhoorverslag van 28 maart 2012).

Uit verzoekers verklaringen afgelegd op 11 april 2013, blijkt echter dat de problemen met de broers T. wel bestonden, maar helemaal niet zo ernstig waren dat ze tot een bloedwraak hadden geleid en dat hij dus dit hele verhaal had verzonnen (zie het verhoorverslag, p. 4).

Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste asielaanvraag tevens dat hij niets met de moord op M. of verwonding van F. te maken had, terwijl hij bij zijn tweede asielaanvraag toegeeft de feiten toch te hebben gepleegd toen hij op zoek was naar G.P., die hij wilde vermoorden, en dat naar aanleiding hiervan de bloedwraak ontstond (zie het verhoorverslag van 8 februari 2012; het verhoorverslag van 28 maart 2012; het gehoorverslag van 11 april 2013, p. 4).

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat men van verzoeker, gelet op diens ervaringen in de gevangenis, moeilijk kan verwachten *“dat hij meteen opnieuw vertrouwen zou stellen in onbekenden, zelfs al zijn die onbekenden agenten van de asielinstanties”* en dat het benadrukken van de betrouwbaarheid van de asielprocedure voor hem slechts *“een blote bewering”* blijft, *“voornamelijk ook wanneer vastgesteld wordt dat verzoekende partij bij haar eerste asielaanvraag niet bijgestaan was door een advocaat en dat de enige inlichtingen die verzoekende partij werden meegegeven, van andere asielzoekers uitgingen...”*.

De Raad wijst erop dat aan het feit dat een persoon zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, teneinde er internationale bescherming te vragen, inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt is verbonden.

De asielaanvraag op zich is immers al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers bieden. Bovendien geschiedt de behandeling van een asielaanvraag in vertrouwen, wat ook steeds werd benadrukt bij de aanvang van de verhoren, net als het belang om de waarheid te vertellen.

Verzoekers detentieverleden en het feit dat hij bij zijn eerste asielaanvraag niet bijgestaan werd door een advocaat, vormen dan ook geen rechtvaardiging voor het debiteren van onjuiste informatie omtrent het asielrelaas.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat rekening moet worden gehouden *“met de psychische toestand van de verzoekende partij, op het ogenblik van de eerste asielaanvraag”*, stelt de Raad vast dat verzoekers geen medisch attest neerleggen waaruit *“de psychische toestand van de verzoekende partij”* zou blijken. Ze maken dan ook niet aannemelijk dat verzoekers psychische toestand hem er toen van zou weerhouden hebben waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen.

Verzoekers leugenachtige verklaringen over een dergelijk essentieel element van zijn asielrelaas -het ontstaan van de bloedwraak-, hoewel verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag zwoer de volledige waarheid te vertellen (zie het verhoorverslag van 8 februari 2012, p. 2), ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Waar verzoekers aanvoeren in het verzoekschrift dat hoewel de feiten voorafgaand aan de bloedwraak zich anders zouden hebben voorgedaan, de bloedwraak op zich zoals die werd voorgesteld tijdens de eerste asielprocedure, blijft bestaan (zie het verhoorverslag van 11 april 2013, p. 4, 6), wijst de Raad er vooreerst op dat deze bloedwraak en de problemen die hieruit zouden zijn gevolgd, reeds als ongeloofwaardig werden afgedaan, zoals blijkt uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag, waartegen verzoekers geen beroep aantekenden.

De nieuwe elementen die verzoekers aanvoeren in hun tweede asielaanvraag, kunnen hun geloofwaardigheid niet herstellen.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag dat er een derde familie was waarmee hij in bloedwraak was gewikkeld (zie het verhoorverslag van 28 maart 2012, p. 4), terwijl hij tijdens zijn tweede asielaanvraag beweerde dat hij wel erg bang is voor deze persoon -die bij het incident ook gewond raakte-, maar dat hij niet in een bloedwraak met hem verkeert (zie het verhoorverslag van 11 april 2013, p. 6, 7).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat ze aanvankelijk vreesden dat er ook bloedwraak ging ontstaan omwille van het feit dat G.G. gewond raakte bij dit incident, maar dat ze thans menen *“dat die persoon geen verdere incidenten wenst”*, ziet de Raad niet in hoe dit kan verklaren dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag ondubbelzinnig vertelde dat er een derde familie was waarmee hij in bloedwraak was.

Op de vraag met welke familie hij in bloedwraak ligt, antwoordde verzoeker immers: *“Met de familie van B.M., ook met een zekere C.F., ook met een derde die een neef is van één van deze twee. Zijn naam ken ik niet”* (zie het verhoorverslag van 28 maart 2012, p. 4).

Gevraagd hoe hij wist dat hij met deze families in bloedwraak ligt, antwoordde verzoeker bovendien: *“Omdat ze mij dat hebben laten weten. Dat ik in bloedwraak verwickeld zit en dat ik mij moest opsluiten. Zij hebben drie keer geprobeerd mij te vermoorden”* (zie het verhoorverslag van 28 maart 2012, p. 4).

Het is verder opmerkelijk dat verzoekers tijdens zijn eerste asielaanvraag de naam van deze derde persoon niet bleek te kennen (zie het verhoorverslag van 28 maart 2012, p. 4), maar tijdens zijn tweede asielaanvraag plots wél de naam van deze persoon, zijnde G.G., blijkt te kennen (zie het verhoorverslag van 11 april 2013, p. 6), terwijl hij zelf verklaarde al sinds zijn proces in Albanië erg bang te zijn voor deze persoon en te vrezen voor een eventuele bloedwraak met hem (zie het verhoorverslag van 11 april 2013, p. 6-7).

Wat betreft de documenten die verzoekers neerleggen bij hun tweede asielaanvraag, met name een attest van 28 september 2011 van de burgemeester van Kaçinar, een attest van een dorpsvoorzitter van Simon en een attest van de verzoeningscommissie *“Misioni Pajtimeve Mbarëkombëtare”* en het attest van een verzoeningscommissie van 31 mei 2013 dat ze neerlegden ter terechtzitting, wijst de Raad erop dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen maar niet vermag ongeloofwaardige verklaringen geloofwaardig te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag op geen enkel moment de voormelde verzoeningscommissie *“Misioni Pajtimeve Mbarëkombëtare”* ter sprake heeft gebracht (zie het verhoorverslag van 8 februari 2012; het verhoorverslag van 28 maart 2012), terwijl verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat deze organisatie nog vóór zijn vrijlating, enkele keren had bemiddeld (zie het verhoorverslag van 11 april 2013, p. 9).

Verder blijkt verzoeker helemaal niet op de hoogte te zijn van de omstandigheden van de voorgehouden verzoeningspogingen die deze commissie ondernam; zo weet verzoeker niet sinds wanneer die commissie bemiddelde, is hij niet zeker tot wanneer er verzoeningspogingen werden ondernomen en weet hij evenmin wie van deze commissie voor zijn familie als bemiddelaar optrad (zie het verhoorverslag van 11 april 2013, p. 10).

In hun verzoekschrift laten verzoekers gelden dat het leven van verzoeker gedurende bijna veertien jaar detentie stilstond, dat de contacten met de buitenwereld toen uiterst beperkt waren en dat hij vanuit de gevangenis *“geen mogelijkheid (heeft) gehad om de pogingen tot verzoening die gevoerd werden op te volgen”*.

De Raad antwoordt dat van verzoeker wél degelijk kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft, eventueel na zijn vrijlating uit de gevangenis.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekers toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift laten gelden dat het gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoening geweigerd werd, benadrukt de Raad dat zijn onwetendheid omtrent de ondernomen verzoeningspogingen en zijn nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse, wat zich keert tegen de waarachtigheid van zijn problemen.

Wat betreft het attest, opgesteld door de burgemeester van Kaçinar, stelt de Raad vast dat dit document dateert van 28 september 2011, wat impliceert dat verzoeker al tijdens zijn eerste asielaanvraag in bezit moet zijn geweest van dit document.

De bewering van verzoeker dat hij dit attest bij zijn eerste asielaanvraag al thuis had en ervan overtuigd was dat hij het wél al had afgegeven, is bovendien tegenstrijdig met zijn latere verklaring dat de datum op het attest niet noodzakelijk betekent dat hij het document toen al in zijn bezit had (zie het verhoorverslag van 11 april 2013, p. 8).

Wat betreft het attest van 31 mei een verzoeningscommissie, neergelegd ter zitting, stelt de Raad vooreerst vast dat dit stuk een sterk gesolliciteerd karakter vertoont (*“Nous délivrons cette attestation sur demande de l'intéressé”*). De Raad hecht geen bewijswaarde aan dit stuk.

Bovendien vermeldt dit stuk dat verzoeker veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 22 jaar die hij heeft uitgezeten (*“V.L. a été condamné à cet effet à 22 ans de prison ferme, peine qu'il a déjà purgée”*), terwijl uit de verklaringen van verzoeker zelf blijkt dat hij uiteindelijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 jaar waarvan hij 14 jaar effectief heeft vastgezeten (zie het verhoorverslag van 11 april 2013).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kunnen de door verzoekers aangevoerde nieuwe elementen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas niet herstellen.

In hun verzoekschrift hekelen verzoekers verder dat er geen rekening werd gehouden met hun "*speciale profiel*", noch met de Albanese traditie van de bloedwraak en de "*Kanun du lek Dukagjin*" en dat de commissaris-generaal heeft nagelaten zijn bevindingen "*te confronteren met de context van Albanië en het persoonlijk profiel van verzoekende partij*".

Verzoekers klagen ook aan "*dat de beslissing verder ook geen enkele informatie vermeldt ivm de vendetta in Albanië*" en ze zijn van mening "*dat de praktijk van de vendetta ernstig blijft in Albanië en dat de autoriteiten geen effectieve bescherming kunnen bieden*"; ze citeren hiervoor uit "*The Kanun in present-day Albania, Kosovo, and Montenegro*" dd. 2004.

De Raad ziet echter niet in hoe het "*speciale profiel*" van verzoekers, de Albanese traditie van de bloedwraak, de "*context van Albanië*", informatie "*ivm de vendetta in Albanië*" en het gedateerde artikel "*The Kanun in present-day Albania, Kosovo, and Montenegro*" bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht zouden plaatsen.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat het de commissaris-generaal "*vrijstond de auteurs van de documenten aan te spreken en hen alle nuttige vragen te stellen die hij meende te moeten stellen*", maar dat de commissaris-generaal "*niet is overgegaan tot verder onderzoek van de documenten*", en "*dat de beslissing verder ook geen enkele informatie vermeldt ivm de vendetta in Albanië*", benadrukt de Raad dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaanvraag van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE